

CARA A CARA

Text i Foto: VICTOR COLOMER

Josep-Lluís Carod-Rovira, president d'ERC

«No em consten tibantors a ERC de Sabadell»

El president d'Esquerra Republicana de Catalunya, ERC, i candidat a la presidència de la Generalitat de Catalunya a les eleccions del dia 1, el fillòleg de Cambrils, Josep-Lluís Carod-Rovira, 54, va fer campanya divendres a l'Hotel Verdi.

—**Fa temps que no us sento dir la paraula independència.**

—Deu ser perquè no ens escolta gaire.

—**No veig que hi avancem.**

—Segur que fa més temps que no sent la paraula socialisme en boca dels socialistes.

—**La paraula república en boca de vostès també fa temps que no la sento.**

—Si a un partit no se'l pot acusar d'infidel als seus principis és ERC.

—**Tampoc veig que ens acostem a una república.**

—Doncs ho fem. Però no a la república espanyola, sinó catalana.

—**Arran dels aldarulls contra el PP a Martorell vostè va dir que no pot anar per Espanya. El peguen?**

—Fora de Catalunya i el País Basc, és impensable que jo pugui fer un acte públic. Hi hauria d'anar amb protecció policial.

—**Necessita protecció?**

—Naturalment. Aquell 2 de novembre en què vam anar a presentar l'Estatut a Madrid, jo vaig arribar al Parlament amb una furgoneta antiavalots de la Policia Nacional al davant, una altra al darrere i jo dins d'un cotxe amb Mossos d'Esquadra de paisà.

—**Van actuar?**

—No, però hi havia centenars de persones amb banderes espanyoles que em rebien al crit acollidor de «Carod Rovira, la horca està vacia». Cap força política va protestar.

—**Estem en plena campanya, jo sóc el millor i tots els altres molt dolents... Però si acabareu pactant tots plegats!**

—Miri, jo a la política no hi tinc ni amics ni enemics. Els meus amics, sortosament, són a fora de la política. I pactar és l'essència de la democràcia.

—**A ERC de Sabadell hi ha tibantors entre els sectors Cívils i Forcadell. És el reflex d'ERC a tot Catalunya?**

—No conec la tibantor a la que vostè es refereix. A Catalunya hi ha 942 municipis i, com vostè comprendre, no estic al corrent de detalls tan específics.

—**Ho preguntaré d'una altra manera: està ERC avui tan unida com fa tres anys?**

—Molt més. Hem patit una experiència de govern que ens ha fet veure en quins aspectes hem d'insistir i quins ens podem estalviar. I això uneix.

CRITICAR I PACTAR

La gent que té paraula no cal que vagi a un notari perquè se'l creguin», diu Carod-Rovira en clara referència a Artur Mas.

Quan li demano com pot parlar així d'una persona amb la que pot pactar d'aquí a quatre dies, explica aquella lògica dels polítics que a la resta dels mortals ens costa tant d'entendre:

«Una cosa és la crítica política i una altra l'agressió o l'ofensa personal. Jo puc criticar i pactar».

Doncs endavant.

—**Ara som al Govern ara no hi som. Ara ens abstenim al referèndum, ara dlem que no. Aquesta trajectòria erràtica us perjudica en les eleccions?**

—El que perjudica Catalunya és que uns polítics vinguin l'Estatut a Madrid per 20 quan valia 100. A partir d'aquí, ERC només ha intentat salvar els mobles.

—**Després de la seva entrevista amb ETA a Perpinyà (...o on sigui) vostè tenia la consciència tranquil·la. Correcte?**

—Molt tranquil·la. I la continuo tenint.

—**Llavors per què va dimitir com a conseller en cap?**

—No vaig voler aferrar-me al càrrec per una qüestió personal. No volia que un govern que acabava de començar amb tanta il·lusió es veiés frustrat des del primer moment per culpa meua.

—**L'actual procés de pau el va començar vostè?**

—Jo això no l'hi diré. Però sí que li diré que des de llavors no hi ha hagut ni un sol atemptat amb víctimes, ni a Catalunya ni a Espanya. Jo

vaig fer el 2004 el mateix que fa ara el Govern el 2006.

—**La policia els va enxampar. A qui seguien: a vostè o a l'ETA?**

—Potser ni a mi ni a ells. El procediment a través del qual això va transcendir el sap qui l'ha de saber, i punt.

—**Tots els turistes es posen una corona d'espines en una botiga de souvenirs i es fan una foto. Per què es va disculpar?**

—Miri, ahir a mi em van estar escridassant en una universitat de Barcelona i no va sortir cap comentari a cap mitjà de comunicació. Hi ha gent a qui li riuen totes les gràcies i n'hi ha a qui, com jo, no li'n riuen cap. Ja ho tinc assumit i no li dono més importància.

—**Per cert, vostè és proisraelià o propalestí?**

—Jo sóc català.

—**Home, això ja ho sé.**

—No tinc per què donar explicacions sobre la meua visió personal del tema.

—**Estarla bé que ho fes.**

—Hi ha moltes coses que estarien bé.

—**Quin percentatge del seu temps dedica a conflictes de partit i estratègies electorals i quin a millorar el país?**

—Segurament, per error meu, al partit i a estratègies un temps infim.

—**No m'ho crec.**

—Això (rient) ja és una qüestió de fe. Miri, jo als 12 anys ja fundava el meu partit que érem dos, un altre i jo. I als 21 ja estava a la presó.

—**Quan serem independents?**

—No l'hi puc dir. Potser quan la gent em voti a mi de manera majoritària.

Una altra qüestió de fe ■